

Wyrok z dnia 19 września 2000 r.

II UKN 722/99

Sąd drugiej instancji, który wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu z ustnej opinii biegłego, a następnie dopuścił dowód z opinii pisemnej i oddalił wnioski o powołanie innego biegłego narusza art. 217 § 2 w związku z art. 382 KPC.

Przewodniczący SSN Beata Gudowska, Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar, Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 19 września 2000 r. sprawy z wniosku Jadwigi B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 września 1999 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w Ł. decyzją z dnia 6 kwietnia 1998 r. odmówił Jadwidze B. prawa do renty z tytułu niezdolności w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 29 listopada 1976 r.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z dnia 30 marca 1999 r. [...] oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa i ortopedy, którzy po zbadaniu wnioskodawczyni i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską, stwierdzili, że rozpoznane schorzenia nie ograniczają zdolności wnioskodawczyni do pracy. Biegła neurolog w opinii uzupełniającej podała, że brak jest u wnioskodawczyni cech encefalopatii pourazowej w związku z doznanym urazem głowy, a obecny stan zdrowia

nie jest związany z urazem doznany w czasie wypadku. Sąd podzielił stanowisko biegłych w zakresie braku związku pomiędzy stanem wnioskodawczynie a doznany urazem i uznał, że nie wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.).

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 23 września 1998 r. [...] oddalił apelację wnioskodawczynie od powyższego wyroku. Sąd Apelacyjny dla wyjaśnienia rozbieżności między opinią biegłych sądowych a kliniką Neurologii Akademii Medycznej w Ł. w zakresie rozpoznania u wnioskodawczynie objawów encefalopatii pourazowej dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłej lekarza neurologa, która podtrzymała swoją wcześniejszą opinię, iż brak jest podstaw do rozpoznania tego rodzaju schorzenia u wnioskodawczynie. W ocenie Sądu całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na trafność ustaleń i wniosków zaskarżonego wyroku, iż wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek przyznania jej prawa do renty przewidzianej w art. 18 ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Sąd uznał, że opinia biegłych jest zgodna z wcześniejszą oceną biegłych i komisji lekarskich w uprzednich postępowaniach i zbieżna w zakresie wniosku o zachowanej nadal zdolności do pracy z oceną lekarza orzecznika ZUS-u. Sąd stwierdził ponadto, że sporna w sprawie kwestia zdolności do pracy została wyjaśniona i nie ma potrzeby przeprowadzania dalszych dowodów w sprawie, w szczególności dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego lekarza neurologa.

Wnioskodawczynie zaskarżyła powyższy wyrok kasacją, w której zarzuciła naruszenia przepisów postępowania: 1. art. 217 § 2 KPC i art. 224 § 1 KPC poprzez oddalenie bądź nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza neurologa-pracownika nauki i zgłoszonego w apelacji wniosku o poddanie wnioskodawczynie obserwacji szpitalnej i poprzez poprzestanie wyłącznie na pisemnych opiniach biegłej neurolog, w tym opinii uzupełniającej wydanej w toku postępowania apelacyjnego, mimo że opinia ta jest diametralnie sprzeczna z opinią Kliniki Neurologii Akademii Medycznej w Ł., a sprzeczność ta nie została przekonywająco wyjaśniona w tych opiniach.; 2. art. 233 § 1 KPC i art. 328 § 2 w związku z art. 391 KPC poprzez niedostateczne rozważenie treści powyższej opinii Kliniki Neurologicznej Akademii Medycznej w Ł. i pominięcie okoliczności, że biegła neurolog w swojej opinii uzupełniającej nie odniosła się do wszystkich ustaleń i kategoriycznych wniosków zawartych w tej opinii; 3. art. 385 KPC poprzez oddalenie apelacji, mimo

niewyjaśnienia istnienia i charakteru nerwicy wnioskodawczynie. Wskazując na powyższe podstawy kasacyjne wnioskodawczynie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 marca 1998 r. [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja ma usprawiedliwione podstawy. Zagadnieniem istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy jest ustalenie, czy wnioskodawczynie wskutek wypadku przy pracy stała się niezdolna do pracy w rozumieniu art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd drugiej instancji dla wyjaśnienia rozbieżności wynikających z opinii biegłych sądowych zebranych w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji a opinią Kliniki Neurologii Akademii Medycznej w Ł. postanowieniem z dnia 25 sierpnia 1999 r. dopuścił dowód z uzupełniającej ustnej opinii biegłej, która nie stawiała się na rozprawę i przedstawiła opinię pisemną. W tej sytuacji nieuwzględnienie przez Sąd wniosku o powołanie innego biegłego lekarza neurologa usprawiedliwia zgłoszony w kasacji zarzut naruszenia przepisu art. 217 § 2 KPC, stanowiącego, że sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Zarzut ten jest tym bardziej trafny, że jak trafnie podkreślono w uzasadnieniu kasacji, sporna kwestia niezdolności do pracy wnioskodawczynie nie została dostatecznie wyjaśniona, a zgromadzone w sprawie dowody zostały ocenione z naruszeniem art. 233 § 1 KPC. Różna ocena zdarzenia i sytuacji zdrowotnej wnioskodawczynie w opiniach biegłych i opinii Kliniki Neurologii Akademii Medycznej w Ł. wymagała ustosunkowania się Sądu drugiej instancji do całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i uwzględnienia wniosku o przesłuchanie biegłej, która wydała odmienną opinię od powyższej opinii. Tymczasem Sąd drugiej instancji, mimo treści postanowienia o dopuszczeniu dowodu z ustnej opinii uzupełniającej, dopuścił dowód z opinii pisemnej i w ogóle nie rozważył sprzeczności w tych opiniach, a nadto oparł się wyłącznie na niekorzystnych dla wnioskodawczynie opiniach biegłych, komisji lekarskich i lekarza orzecznika ZUS-u, natomiast z naruszeniem przepisu art. 233 § 1 KPC pominął w swych rozważaniach korzystną dla wnioskodawczynie opinię Kliniki Neurologii Akademii Medycznej w Ł.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====